

**Yasmine Batoush'un "Suçlu (El-Muznib)"
Adlı Hikâyesinin Tahlili**
**Analysis Of Yasmine Batoush's Story Called
"The Guilty"**

Sude ÇIRAK

Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Yabancı Diller Eğitimi Bölümü, Arap Dili Eğitimi
Anabilim Dalı
Gazi University, Gazi Faculty of Education, Department of Foreign Language Education,
Division of Arabic Language Education
sudecirak00@gmail.com
ORCID: 0009-0000-0862-9776

Makale Bilgisi / Article Information

Makale Türü / Article Types : Araştırma Makalesi / Research Article

Geliş Tarihi / Received : 10.01.2024

Kabul Tarihi / Accepted : 10.05.2024

Yayın Tarihi / Published : 30.06.2024

Yayın Sezonu / Pub Date Season : Haziran / June

Cilt / Volume: 2 • **Sayı / Issue**: 1 • **Sayfa / Pages**: 323-341

Atf / Cite as

ÇIRAK, S. (2024). Yasmine Batoush'un "Suçlu (El-Muznib)" Adlı Hikâyesinin Tahlili, Lisani İlimler Dergisi, 2(1), 323-341.

İntihal / Plagiarism

Bu makale, en az iki hakem tarafından incelendi ve intihal içermediği teyit edildi.

This article has been reviewed by at least two referees and scanned via a plagiarism software.

Yayın Hakkı / Copyright®

LİDER, Lisani İlimler Dergisi, uluslararası, bilimsel ve hakemli bir dergidir. Tüm hakları saklıdır.
*Journal of Linguistic Studies is an international, scientific and peer-reviewed journal.
All rights reserved.*

Öz: Yasmine Batoush, Cezayirli üniversite öğrencisidir. "Kıyas ve'l Hikâyat" isimli kitapta "El- Muznib" adlı hikâyesi 2019 yılında elektronik bir şekilde yayına konulmuştur. Ayrıca yine 2019 yılında basıma giren "Eşbah Beşer (İnsana Benzeyenler)" isimli bir hikâye kitabı da mevcuttur. Yazar gelecek vadededen bir kişidir. Bu çalışmada Kıyas ve'l Hikâyat isimli kitabın 4.hikâyesi olan "Suçlu (El-Muznib)" isimli hikâyenin tahlili yapılmıştır. Hikâyede; ikiz kardeş olan çocukların birbiriyle olan rekabeti anlatılmaktadır. Okula başlayana kadar her şey iki çocuk için de çok güzel ilerlerken bir çocuğun zeki ve başarılı olmasıyla hayatları tamamen değişmektedir. Başarısız olan kardeşte kıskançlık hissi ortaya çıkmaktadır. Anne -baba faktörüyle de bu kıskançlık hissi karakterimizin kalbinde daha büyük bir nefrete dönüşerek ikiz kardeşinden soğumaya başlamaktadır. Değersizlik hissini anne-babasının ona karşı tavırlarından da hisseden karakterimiz hayatta kendine sadece bir odada yalnız kalacak bir ortam yaratmaya çalışmaktadır. Karakterimiz daima kendisini kardeşinin gölgesi altında

hissetmekte ve ondan sürekli bir koruma istemektedir. Psikolojide aşağılık kompleksi olarak niteleyebileceğimiz bu kavram karakterimizin hayatına yön verecektir. Sürekli kendisini kardeşiyle kıyaslamakta ve kendine olan özgüveni de düşmekte olan karakterin en sonunda yaptığı hareket onun da kardeşinin de hayatına mal olmuştur. Öykünün sonunda ise karakterimiz akıl hastanesinden iyileşerek çıkıp ailesinin yanına sağlıklı dönmüştür. Bu çalışma hikayenin konusu, özeti, anlatım teknikleri ve dil özelliklerini içermektedir. Ayrıca psikoanaliz tekniklerine de yer verilmiştir. Çalışmanın sonuna değerlendirme ve Arapça orijinalinden çevirisi eklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Arap Edebiyatı, Cezayir Edebiyatı, Hikaye İncelemesi, Yasmine Batoush, Suçlu.

Abstract: Yasmine Batoush is an Algerian university student. His story “El-Muznib” in the book titled “Kıyas ve’l Hikâyat” was published electronically in 2019. There is also a story book called “Eşbah Beşer (Those Who Resemble Humans)”, which was published in 2019. The author is a promising person. In this study, the story named “The Guilty (El-Muznib)”, which is the 4th story of the book named Kıyas ve’l Hikâyat, was analyzed. In the story; The rivalry between twin children is told. While everything was going well for both children until they started school, their lives completely change when a child becomes smart and successful. A feeling of jealousy arises in the unsuccessful sibling. With the parent factor, this feeling of jealousy turns into a greater hatred in our character’s heart and he begins to alienate himself from his twin brother. Our character, who feels the feeling of worthlessness from his parents’ attitudes towards him, tries to create an environment for himself in life where he will only be left alone in a room. Our character always feels under his brother’s shadow and wants constant protection from him. This concept, which we can describe as inferiority complex in psychology, will direct our character’s life. The character constantly compares himself with his brother and his self-confidence decreases, and the action he takes eventually costs both him and his brother their lives. At the end of the story, our character recovered from the mental hospital and returned to his family in good health. This study includes the subject, summary, narrative techniques and language features of the story. Psychoanalysis techniques are also included. An evaluation and translation from the Arabic original were added at the end of the study.

Keywords: Arabic Literature, Algerian Literature, Story Review, Yasmine Batoush, Guilty.

Giriş

Yasmine Batoush, bir hikaye kitabı ve bir online platformda yayınlanan hikayesi olan Cezayirli bir yazardır. Üniversite öğrencisidir. Kariyerinin başındadır. Bu çalışmada çeşitli yazarların da hikayelerinin yer aldığı *Kıyas ve’l Hikâyat* adlı öykü kitabında yer alan “El-Muznib” adlı hikaye biçimsel ve içerik yönünden araştırılmıştır. İncelemenin sonunda hikâyenin değerlendirilmesi ve psikoanaliz tekniklerine yer verilmiştir.

A. Şekil (Biçim) Yönüyle İnceleme

Bu incelemede birçok yazarın yazdığı hikaye derlemesi olan *Kıyas ve' Hikâyat* isimli kitap kullanılmıştır. Bu kitap 2019 yılında Dar Kıyas ve Hikâyat Lineşri'l Elektroni yayınları tarafından basılmıştır. İncelemesi yapılan "Suçlu" adlı hikaye, kitabın 29 ve 34. Sayfaları arasında yer almaktadır. Kitabın tamamı 118 sayfadır.

B. İçerik Yönüyle İnceleme

Bu bölümde hikâyenin özeti, tahlili, konusu, türü, bitişi, değerlendirilmesi ve karakterin psikolojik analizine yer verilmiştir.

1. Suçlu Adlı Hikâyenin Özeti

Adlarını bilmediğimiz ikiz kardeşin hayatını konu edinen hikâyenin özeti şu şekildedir: Hikaye ikiz kardeşlerden birinin akıl hastanesinden sağlıklı çıkma haberini almasıyla başlamaktadır. Daha sonra geriye dönüş tekniği yapılarak esas karakterimizin anlatısıyla hayatını okumaktayız. Kendisinden birkaç dakika sonra doğan kardeşi sevecen, atılgan iken o daha sakin, sessiz ve kendi kalıbında birisidir. Bu karakterler onları bir noktada ayırmaktadır. Ortaokul yıllarına kadar birbirini seven, birbirleriyle çok iyi anlaşılan iki kardeşin hayatı ortaokul yıllarında ondan birkaç dakika sonra doğan kardeşin çok başarılı olmasıyla tersine dönmektedir. İkiz kardeşi kendisi gibi arkadaşlıklar edinmeye başlayınca kardeşini okulda görmezden gelmeye başlar. Aslında bu onun için sorun teşkil etmez çünkü evde kardeşi onunla gereğince ilgilenmeye devam etmektedir. Karakterimiz sürekli kendisini kardeşinin gölgesinde kalmış bir biçimde hissetmeye başlayınca kendini yalnızlığa iter. Bu his ilk zamanlar onu çok fazla meşgul etmese de sonraları bu his anne-babasının da diğer kardeşine daha çok değer vermesinden kaynaklı bir kıskançlığa dönüşür. Anne-babasının ilgisiyle karşılaşan ikiz kardeş, kardeşine ayırdığı vakti de azaltarak onun kalbinde bir kine sebep olmaktadır. İkiz kardeşi ona bu hissi ona hiç yaşatmamaya çalışmasına rağmen karakterimiz bu hissi istemeden de olsa içinde büyütmektedir. Bir gün kardeşinin arkadaş grubunun önünden geçerken onun hakkında alay edici şeyler söylenildiğini ve kardeşinin onları susturmak için hiçbir şey yapmadığına şahit olmaktadır. Bu hareket onu hem öfkelenlendirmekte hem de üzmektedir. Kardeşi hakkında düşüncelere kapılarak okula gittiği bir gün kardeşi de kulaklıkla bir şeyler dinlemektedir. Bir kamyon geldiğini gören başkahraman, kardeşini uyarmayınca kardeşine kamyon çarparak vefat etmektedir. Bu ölümden kendisini suçlayan başkahraman kendisini kardeşinin odasına kapatarak yemek yemekten kesilerek kronik depresyona yakalanmaktadır. Birçok psikologa gidip terapi de almasına rağmen hiçbir tedavi sonuç vermemektedir. Çünkü doktorlara kendisini anlatamayacak kadar kendisini suçlamaktadır. En sonunda ise akıl hastanesine girerek 5 yıllık bir tedavi süreci geçiren baş-

kahraman doktoruna her şeyi anlatmasıyla bir rahatlamaya kavuşmaktadır. Hikâyenin sonunda başkahraman evine sağlıklı bir biçimde dönmektedir.

2. Hikâyenin Tahlili

Hikâye ya da öykü, gerçek ya da gerçeğe yakın bir olayı aktaran kısa, düzyazı şeklindeki anlatıdır. Kısa oluşu, yalın bir olay örgüsüne sahip olması, genellikle önemli bir olay ya da sahne aracılığıyla tek ve yoğun bir etki uyandırması ve az sayıda karaktere yer vermesiyle roman ve diğer anlatım türlerinden ayrılır. Öyküde olayın geçtiği yer sınırlı, anlatım özlü ve yoğundur. Karakterler belli bir olay içinde gösterilir ve çoğu zaman sadece belli özellikleri yansıtılır. Konu tümüyle hayal ürünü ya da gerçekçi olabilir. Genellikle bir rastlantı yoluyla oluşturulan özel bir an üzerindeki yoğunlaşma sürpriz sonlara olanak verir. “Tahlil;” bir yapıyı oluşturan öğeleri kendi başlarına ve birbirleriyle ilişkisi bakımından incelemek demektir. Her edebî yapıt, organik bir bütündür; hem bütünüyle bir sisteme bağlıdır hem de kendi içinde sistematik bir yapı oluşturur. Bir metni oluşturan öğeler, “tahlil” yoluyla, yapsal bir bütün oluşturmadaki işlevleri bakımından incelenir.

Bu bölümde; hikâyenin konusu ve olay örgüsüne, öyküde yer alan asıl karaktere, yardımcı karakterlere, mekânlara, anlatım yöntemi ve bakış açısına, kullanılan tekniklere, kullanılan dil ve üslup özelliklerine yer verilecektir.

3. Hikâyenin Konusu ve Olay Örgüsü

Suçlu adlı öykü gerçek hayatta olması muhtemel bir hikâyedir. Kıskançlık öğelerinin başarılı bir şekilde işlenmesinden dolayı bu hikâyede kıskançlığın nasıl bir psikolojik dezenfeksiyon yaratacağını görmekteyiz. Bu hikâyenin asıl konusu kendisine kardeşini rakip olarak gören bir çocuğun yaşadığı ruhsal bozukluklardır. Hikâye, küçük bir olay örgüsünde gerçekleşir ve sonu her ne kadar sağlıklı bitse de hayatından beş yılı hastanede geçiren bir çocuğun hayatının yıkılışını göstermektedir. Ayrıca hikâye iki çocuk arasında adaletli davranma temasına da vurgu yapmaktadır. Kıskançlığın baskın olduğu hikâyede ana tema; kardeş sevgisi, kıskanmamak, anne-babanın sevgide adil davranması, kuruntu yapmamak gibi psikoloji temalarını içermektedir. Bu değerlerin olumsuzluğunu yaşayarak kendisinde âdeta büyük bir çığa dönüştüren başkarakterimizin hem kendi hayatından 5 yılı hem de kardeşinin tüm hayatını çaldığını görmekteyiz.

4. Hikâyenin Karakterleri

Hikâyede anlatılan anne-baba ve ikiz kardeşlerden bir tanesi (esas kahraman) gerçek karakter, ikiz kardeşlerden diğeri ise hayali karakterdir. Toplam dört karakter vardır. Şimdiki zamanda yaşayan karakter sayısı ise üçtür.

4.1. Hikâyenin Başkahramanları

Şimdiki zamanda yaşayan ilk karakter. Ana kahraman olayları kendi gözüyle anlatan ve ikiz kardeşlerden akıl hastanesine düşendir. Sessiz, sakin ve genelde fark edilmeyen sili bir karakterdir. Yalnızlığı ve sessizliği sevmektedir. Kendisini sürekli gölgede hisseden ve gölgeye saklanan bir karakter. Kendisinden her bahsedişinde kardeşinin arkasına saklandığını vurgulamaktadır. Kendisini savunmak için bile kardeşine ihtiyacı vardır. 5 yıl akıl hastanesinde tedavi görmüş ve sağlığına en sonunda kavuşan bir karakter.

Diğer kahraman ise geçmiş zamanda yaşayan tek kişi. İkiz çocuklardan diğeri olan karakter. Başarılı, sevecen, güler yüzlü ve aktif olmayı seven bir karakter. Anne-babası tarafından da değer gören karakterin başkahramanımız gibi adı belirtilmemiş ancak o hep göz önünde olduğu başkahraman tarafından hissettirilmiştir. Kardeşinden her bahsetmesinde onun göz önünde parlak bir öğrenci olmasından bahsetmektedir. Birçok arkadaşı vardır. Sosyal bir karakterdir. Sınavlarda ve derslerde kendisini göstermektedir. Her ortamda ön plandadır. Her daim kardeşine yardım etmeyi seven bir kişi.

Hikâyede bahsedilen diğer karakterler ise anne ve babadır. Şimdiki zamanda yaşayan diğer karakterlerdir. Başkarakterimize göre anne ve babası diğer kardeşine daha çok ilgi gösteren, daha çok onu seven, ayrımcı bir anne-baba. Anne ve baba başarılı olan çocuğuna olumlu, başarısız olan çocuğuna ise olumsuz ayrımcılık yapmaktadır. Aslında bu ayrımcılıktan dolayı iki kardeş arasında rekabet doğmuştur. Hikâyenin sonunda anne karakteri zayıflamış, yüzü bitkin bir karakter olarak resmedilmektedir.

4.1.1. Hikâyenin Yan Karakterleri

Bu hikâyede doktor, öğretmen ve arkadaş grubu olmak üzere üç tane yan karakter vardır.

Doktor, akıl hastalıkları uzmanı. Dostça gülümseye sahip, hasta-doktor ilişkisine dikkat eden bir kişi.

Öğretmen, katı bir kişiliğe sahip.

Arkadaş grubu, dedikoducu, alaycı ve ukala kişiler.

5. Hikâyenin Anlatım Yöntemi

Anlatıcı; masal, efsane, hikâye, roman gibi edebi türleri okuyucu/dinleyici durumundaki kişilere anlatan varlıklardır. Bu edebi türlerin karakterlerin iç dünyalarında olup biten her şeyi gören, bilen, duyan, idrak eden; kendine has imkan, tercih, dil ve üslubuyla okuyucuya aktarandır. Bakış açısı; herhangi bir varlık, olay ve insan karşısında sahip olunan dünya görüşü, hayat tecrübesi, kültür, yaş, meslek veya cinsiyete göre alınan algılama, idrak etme ve yargılama tavrıdır. Bu öyküde kullanılan bakış açısı, kahraman bakış açılı birinci tekil anlatıcıdır. Bu tarz bakış açılı metinlerde anlatıcı

kahramanlardan birisidir ve olay örgüsünün bütün yükünü üstlenir. Her zaman kendi yaşadıkları, bildikleri, duydukları ve hissettiklerini ön plana çıkarır. Kahraman anlatıcı birinci tekil şahıs ağzıyla konuşur. Okuyucu ile daha sıcak, samimi ve inandırıcı bir diyalog kurmasıyla okuyucuya daha yakındır. Bu öyküde bu bakış açısına şu örneği vererek kahramanımızla daha sıcak diyalog kurabiliriz:

“Ama bu onunla evde buluşabildiğim ve dostça sohbet edebildiğim süreç o kadar da önemli bir şey değildi. Ancak bu bile artık zorlaştı. Ailem bile yoğun bir şekilde onunla ilgilendi ve ben yine en güvenli sığınağım olması gereken yerde kenara atıldım!”

Bu kesitte kahramanımıza karşı bir üzüntü hissedebiliyor ve ailesine karşı da yanlış bir davranış içince olduğunun farkında olabiliyoruz.

Hikâyede çok az da olsa hâkim bakış anlatıcı faktörünü de görmekteyiz. Bir olayın anlatılmasında ve durumun sergilenmesinde anlatıcının her şeyi bildiği ve gördüğü bakış açısına hâkim bakış açısı denir. Bu bakış açısında anlatıcı; olayın, kahramanların ve mekânın geçişini bilir. Olay anlatılırken ileride olacaklar da okuyucuya sezdirilir. Hâkim bakış açısının anlatıcısı, her şeyi görüp bilmesi özelliğiyle yazarın gölgesi gibidir; ama yine de yazarın kendisi olduğu söylenmez. Bu bakış açısında yazar anlatımda üçüncü kişi “o” ile yapar. Hikâyede şu cümlede hâkim bakış açısını görmekteyiz:

“Kardeşim benden nefret etmiyordu ya da tiksiniyordu ama o zamanlar içimde küçük bir parça böyle olduğunu düşünüyordu.”

6. Hikâyede Sunulan Mekânlar

Hikâyede olay ya da olayların gerçekleştiği alanlardır. Okuyucuya bu mekânlar verilerek o hikâyenin içine girmesi sağlanır ve okuyucu hikâyenin içine âdeta itilir. Mekân ögesi öykülerde çok önemli bir ögesidir. Çünkü okuyucu hikâyenin geçtiği yeri zihninde canlandırmak ister. Kendisini çoğu zaman karakterin yerine koyar ve okuduğu hikâye onu mekânlar arasında sürükleyip götürür. Öyküde başlangıçta mekân bir hastanedir. 5 yılını bu hastanede geçirdiğini belirtmektedir. Doktor ve karakterimiz hikâye açılışını şöyle yapmaktadır:

“İyileştüğünüz için tebrikler. Bugünden itibaren toplumun aktif yenilenmiş bir üyesisiniz. Umarım geçmiş deneyimleriniz sizi ilerlemeye ve yeni bir başlangıç yapmaya motive eder.”

Daha sonra ise hayatının hem mutlulukla geçip hem de ortaokula başladıktan sonra iç huzurunu kaybettiği yer olarak evini tasvir etmektedir.

“Benim gibi bir insanın böyle bir zamanda boş olan aile evinden başka gideceği hiçbir yeri yoktu. Bu ev daha önce beni ve benden birkaç dakika

sonra doğan ikiz kardeşimi kucaklamıştı."

"Ailem bile yoğun bir şekilde onunla ilgilendi ve ben yine en güvenli sığınağım olması gereken yerde kenara atıldım! Bunlar her şeyin başladığı anlardı ama bu sadece hafif bir acı hissi yaratmıştı. Ben yalnızlıktan ve sessizlikten nefret eden bir insan değildim ve zamanımın çoğunu da odamda yalnız başıma geçirirdim"

Sonraki mekânımız ise okul. Okulu her zaman kendisi ve kardeşini ayıran bir unsur olarak görmekte ve okulda kendini hiç iyi hissetmemektedir. Her zaman okul ve bahçe onu kötü hissettirmekte kardeşinin onu görmezden geldiği yer olarak tanımlamaktadır.

"Ortaokul yıllarımızın başında zeki kardeşimin yanına yakışmayan birisi oldum. Etrafında ona benzeyen yabancılar toplandı. Beni kıyıda köşede bıraktı ben ise onu arkasından takip etmeye devam ettim."

Diğer mekânımız ise yol. Bu yolu geniş ve arabaların geçtiği bir yol olarak tasvir etmektedir. Bu yolda kardeşini kaybetmektedir.

"Üç gün sonra okuldan dönerken kardeşim benden birkaç metre öndeydi. Bana aldırış etmedi ben de ona aldırış etmedim ama onu takip etmeye devam ettim O her zamanki gibi kulaklık takip telefona bakıyordu. Dikkatsiz bir şekilde yolun karşısına geçti. Yol genişti ve ben de onun kaldırımında arkasındaydım. Hızlıca gelen kamyon ona yaklaşırken durup ona baktım."

7. Hikâyede Kullanılan Anlatım Teknikleri

Bu hikâyede geriye dönüş tekniği, diyalog tekniği, özetleme, bilinç akışı, iç monolog, anlatma ve portre tekniği kullanılmıştır.

7.1. Geriye Dönüş Tekniği

Bu öyküde en ağır basan teknik bu tekniktir. Hatta öykü sırf geçmiş zamanda yaşanan olaylar çerçevesinde aktarılır. Flashback tekniği de denilir. Bu teknikte olaylar geçmişe atfedilerek aktarılır. Anlatıcı romandaki güncel zamandan geriye giderek kahramanın geçmişine dair bilgiler verir. Anlatıcı devrede olduğu için bu teknik bir gösterme tekniğidir. Bu teknik sayesinde konu daha iyi anlaşılır, kahramanlar daha iyi tanınır ve olayların sebepleri daha iyi ortaya konur. Kahramanımız kardeşiyle yaşadığı günleri düşünmekte ortaokul ve lise dönemlerini hatırlamaktadır:

"O günü hatırlıyorum. Lise ikinci sınıfta iki farklı şubede öğrenciydik. Önemli bir sınavım vardı ve aniden rahatsızlandığımdan dolayı gidemedim. Bunun üzerine öğretmenin katı olduğunu ve sınavı tekrarlamayı reddedeceğini önceden bildiğim için başarısızlığı sakince kabul ettim"

7.2. Diyalog Tekniği

Hikâyede yer alan kişilerin karşılıklı konuşmalarına dayanan bir anlatım tekniğidir. Eserlerde bu anlatım tekniğinin kullanıldığı yerlerde genellikle edebi bir dil kullanılmaz ve kahramanlar sosyal statülerine uygun bir şekilde konuşturulur. Böylece kahramanlar kendi ağızlarından okuyucuya tanıtılırlar. Bu hikâyede diyalog iki kardeş arasında geçmektedir:

“–Bil bakalım ne oldu? Ben senin derslerine girdim, senin yerine sınava da girdim ve sınav zor da değildi. Bu yüzden kesin yüksek alacaksın.”

7.3. Özetleme Tekniği

Anlatıcı olayları, kişileri ve bilgi vermek istediği herhangi bir şeyi özetler. Bu öyküde de karakterimiz sık sık özetlemeye başvurmuştur.

“Arkadaşları aramızdaki farkları tek tek sıralıyor ve yüzlerimiz dışında hiçbir şeyin birbirine benzemediğini söyleyerek benimle dalga geçmeye başlamışlardı.”

7.4. Bilinç Akışı Tekniği

Kişilerin duygu ve düşüncelerini, herhangi mantıklı bir bağ ve gramer kuralı endişesi taşımaksızın, düzensiz bir şekilde ve çağrışım ilkesi paralelinde doğrudan doğruya okuyucuya aktarmaktan ibarettir. Aynı zamanda insanların tanıtılmasında da kullanılan bu teknikte yazar, okuyucuyu kahramanın iç dünyası ile baş başa bırakmayı hedefler. Karakter anne-babasının ona karşı olan hareketlerini bu teknikle okuyucuya hissettirir:

“Hem ailemin beni desteklememesi beni görmezden geldikleri anlamına gelmezdi. O an aklıma gelen şey buydu ve bu konuya fazla takılmadım. İçimde yıllar geçtikçe farkına varmadan büyüyen bir şey biriktirdiğimi bilmiyordum.”

7.5. Anlatma Tekniği

Anlatma tekniğinde okuyucu ile eser arasına anlatıcı girer. Okuyucu hemen her şeyi anlatıcı kanalıyla görür ve öğrenir. Okuyucunun dikkati anlatıcı üzerinde yoğunlaşır. Anlatma (tahkiye) tekniği; olay anlatımı, kişi tanıtımı, özetleme, iç çözümleme vb. şeklinde olabilir. Karakter başından geçen her şeyi tek tek anlatarak bize sunmaktadır:

“Hüzün ve kalp kırıklığının karanlığa gömülmeye başladığı o an tüm varlığınız sizi ele geçirir ve hayal kırıklıklarınızın kaseti önünüzde akmaya başlar, kronik depresyona dönüşür. Haber tüm tanıdıklar gibi babamı da yıldırım gibi çarptı ve üzüntüsü uzun süre devam etti. Ben dış dünyayla tüm teması keserek kendimi onun odasına kilitledim ve babam beni sık sık beslenme yetersizliğimden dolayı baygın halde buluyordu.”

7.6. Portre Tekniği

Kişilerin dış görünüşlerini (fiziksel) ve karakterlerini (ruhsal durum) tanıtan betimlemedir. Kişi betimlemelerine portre denir. Portre; fiziksel portre ve ruhsal portre olarak ikiye ayrılır:

1. Fiziksel portre: Kişilerin dış görünüşlerinin anlatıldığı betimlemedir. Betimlemede kişiyi, diğer kişilerden ayıran fiziksel özellikler belirtilir. Portresi çizilen kişi hakkında özel görüş ve izlenimler de verilebilir.
2. Ruhsal portre: Kişilerin karakter özelliklerinin anlatıldığı betimlemedir.

Bu hikâyede yer verilen portre unsuru ruhsal portredir. Ruhsal portrelere kardeşinin ve kendisinin karakterini tanıtarak yer vermektedir:

"O, gittiği her yerde neşe dolu atmosfer yaratan, atılgan bir kişiyken ben kardeşinin arkasına saklanan ara sıra fark edilen sakın birisiydim."

8. Hikâyenin Sonlandırılması

Hikâye karakterin sağlığına kavuşup ailesinin evine dönmesiyle sonlanmıştır. Yaşadığı psikolojik olayın etkisinden çıkmış zihni sağlığına kavuşmuştur.

9. Hikâyenin Dil ve Üslubu

Hikâyede cümleler betimleme yoluyla ve yalın bir üslupla kullanılmıştır. Yazarın gayet düzgün bir üslubu vardır. Yazarın üslubunda ağır bir edebi üslup yoktur.

10. Karakterin Psikolojik Analizi

Karakterimiz gayet sağlıklı doğmasına ve ortaokul yıllarına kadar kardeşine karşı gayet olumlu duygular beslemesine rağmen bir kardeşin diğerinden daha göz önünde olmasıyla hayat tersine dönmektedir. Kardeşler çoğu zaman hayat boyu ilişkilerimiz olan tek insanlardır. Birçok insan için yaşam boyunca kaybolmayacak olan en iyi arkadaş anlamına gelir. Karakterimiz de kendisi ve kardeşi arasındaki ilişkiden en başında şöyle bahsetmektedir:

"İlk yıllarımızda her şey samimi ve tozpembeydi; Birbirleriyle oynayan, birbirlerini savunan iki öz kardeş..."

Zaman geçtikçe ikisinin de karakterleri oluşmaya başlayınca birbirlerinden farklı iki karakter geliştiren kardeşler arasında ilk kıvılcım karakter farklarından belirginleşmektedir:

"Doğal olarak zaman geçtikçe büyüdük, zihinlerimiz geliştirdi ve ikimiz de birbirimizden bağımsız bir karakter geliştirdik. O, gittiği her yerde neşe dolu atmosfer yaratan, atılgan bir kişiyken ben kardeşinin arkasına saklanan ara sıra fark edilen sakın birisiydim."

Daha sonra akademik hayata başladıkları hayatlarının başı olan ilkokul ve ortaokul sürecinde bir kardeşin daha zeki olmasıyla karakterimiz kendi içinde bir eziklik psikolojisi büyüterek kardeşinin yanına yakışmadığını şu sözlerle ifade eder:

“Ortaokul yıllarımızın başında zeki kardeşimin yanına yakışmayan birisi oldum.”

Karakterimizin istediği tek şey olan dostça muhabbet ve kardeşiyle sevgi dolu buluşmaları da anne-babasının istemeden de olsa diğer kardeşine yoğunlaşmasından ötürü kendisini yalnızlığa iterek evde de kendisinin kenara atıldığını ifade eder. Bu kenara atılma onda acı bir his yaratmıştı ama anne-babasının bu tavrından dolayı kendisinin sevilmediğini düşünmek istemediği için bu acıyı gizleme davranışı ona o yıllarda daha kolay gelmişti. Psikolojide de buna represyon denir. Yani tehlike arz eden durumları kendi içimizde bastırarak kendimizi konfor alanımıza hapsedmek. Değersizlik hissi hissetmeye başlayan karakter aslında o yıllarda depresyonun belirtilerini göstermekte lakin anne-babası farkında olmamaktadır.

“Ailem bile yoğun bir şekilde onunla ilgilendi ve ben yine en güvenli sığınağım olması gereken yerde kenara atıldım! Bunlar her şeyin başladığı anlardı ama bu sadece hafif bir acı hissi yaratmıştı. Ben yalnızlıktan ve sessizlikten nefret eden bir insan değildim ve zamanımın çoğunu da odamda yalnız başıma geçirirdim. Hem ailemin beni desteklememesi beni görmezden geldikleri anlamına gelmezdi. O an aklıma gelen şey buydu ve bu konuya fazla takılmadım. İçimde yıllar geçtikçe farkına varmadan büyüyen bir şey biriktirdiğimi bilmiyordum.”

Her seferinde kardeşinin ona karşı üstünlük kurması kıskançlık hissini nefrete dönüştürmektedir. Karakterimiz kardeşinden sürekli bir koruma beklemektedir. Her köşede onu kollayıcı olarak nitelendirmiştir. Ancak kardeşinin arkadaşları arasında onu korumadığını görünce nefret hissi onu uykusundan eden bir kin hissine dönmüştür.

“Beni rahatsız eden şey bu değildi. Beni rahatsız eden şey kardeşimin beni savunmak için ağzını açmamasıydı. Bu durum beni rahat bir uykudan edene kadar durmadan zihnimin içinde dönüp duruyordu”

Kardeşi öldükten sonra ise ölümden kendisini sürekli suçlamasından dolayı kronik depresyona yakalanmıştır. Zaten kafasında kurup durduğu şeyler bitmemişken kronik depresyonla da karşılaşınca bu sefer sürekli suçlayıcı bir ses duymakta ve halüsinasyonlar görmektedir. En sonunda ise akıl hastanesine girmiştir.

Burada benim eklemek istediğim şey şudur ki:

Çocuklar arasında ayırım yapmayın. Her çocuğun bireysel becerilerini keşfedin. Çocuk olmayı onlar seçmedi ancak anne-baba olmayı siz seçtiniz.

11. Değerlendirme

Yasmine Bağduş'un "El- Muznib" adlı hikâyesinde; karakterin ortaokul çağına kadar olan ruh hali ve ortaokul sürecinden sonraki ruh hali başarıyla aktarılmıştır. Bunu karakterin gözünden anlatılması birinci tekil anlatımına en güzel örneklerden biridir. Birinci tekil anlatımda karakterin yaşadığı her şey daha net aktarılmakta olup okuyucu karakterle özdeşleşmektedir. Öykünün gerçekleştiği mekanın tek bir mekanla sınırlandırılmayıp birden çok mekan olarak işlenmesi karakterimizin yaşam çizgisi hakkında birçok bilgi vermesi açısından çok iyi bir seçimdir. Bu mekanların kimi onun mutlu olduğu, iç huzuru hissettiği yer olarak ön plana çıkmakta kimi mekan onun sağlığını bulduğu yer olarak gösterilmektedir kimi mekan ise hem mutluluğu hem üzüntüsü bir arada yaşadığı yer olarak lanse edilmektedir. Hikâyede diyalog, anlatma, geriye dönüş, özetleme ve bilinç akışı teknikleri ustaca işlenmiştir. Öyküde, nesnel zamana paralel olaylar özetlenmiş, daraltma yapılarak, önemli kısımları ile aktarılmıştır. Bu hikâyede karakterlerin hiçbirinin adı zikredilmemiştir. Belki de bu hikaye gerçek bir hikayedir. Çünkü Yasmine Batoush hakkında da internette çok bir bilgi bulunmamaktadır. Yazarımız kendisi gibi bu karakteri de çok fazla saklamaktadır. Belki de hikâye, yazarımızın kendi hayatıdır. Karakterin adı, yaşı, fiziksel özellikleri hiçbir şekilde belirtilmemiştir ki karakter kıskandığı kardeşini de sadece zeki, başarılı ve neşeli olarak nitelemiştir. Bu da hikâyeye bir gizem katmıştır. Karakterin adını zikretmemesi karakterin adını dahi silerek yeni bir hayata başladı izlenimi yaratmaktadır. Bu hikâyede en çok göze çarpan unsur psikolojik/ruhsal unsurlardır. Karakterimiz gayet sağlıklı bir şekilde bir evin ikiz çocuğu olarak doğmuştur. İkiz doğmanın iyi yanlarını güzel bir şekilde yaşamaktadır. Ancak ikiz kardeşinin başarılı bir şekilde eğitim hayatında ön plana çıkmasıyla kıskançlık olarak kendisini gösteren psikolojik bozukluk olayı daha sonra nefrete dönüşmektedir. Çocukluk döneminde duygusal gelişimini tam anlamıyla tamamlayamayan karakter kendisini yalnızlığa hapsedmiş ve silik bir karakter olarak hayatına devam etmek istemiştir. Tek istediği evde huzurlu bir şekilde küçükken olduğu gibi kardeşine eski neşeli günlerine geri dönmek olan karakter evde anne-baba faktörlerinin de kendisini dışlaması diğer kardeşine daha fazla değer vermesiyle her şey daha da kötüleşiyor ve kendisini hayatta sadece kardeşinin arkasından giden kişi olarak tanımlıyor. Çocuğun kişilik özelliğinin belirlenmesinde, sorun çözme becerilerinin gelişiminde ve çevresiyle etkileşiminde anne babanın tutumu büyük öneme sahiptir. Karakterin kişiliği belirlenme aşamasında anne- babasından istediği desteği göremeyince yavaş yavaş aşağılık kompleksine girmeye başlar. Aşağılık kompleksi, kişinin kendini başkalarından daha yetersiz ve değersiz

hissetmesi durumudur. Bu yetersiz ve değersiz hissetme duygusu kişide kendisine karşı bir güvensizlik yaratır. Bununla birlikte özgüven eksikliği ve sürekli karşılaştırma gibi belirtileri, kişisel gelişim sürecini olumsuz etkileyebilir. Genellikle kökeni çocukluk dönemine dayanan aşağılık kompleksinde çocuklar ebeveynlerinden olumsuz davranışlarına maruz kalırlar ve bu durum kişinin benlik ve karakterine zarar verir. Aşağılık kompleksi, ünlü psikolog Alfred Adler tarafından ortaya konan, aşırı rekabet ve saldırganlığa kadar çeşitli davranışlara yol açabilen temel bir yetersizlik ve güvensizlik duygusudur. Aşağılık kompleksine giren kişilerin kendilerine karşı güven duygusu zayıftır ve bu kişiler kendilerini başkalarına karşı yetersiz hissederler. Bizim karakterimiz de bu psikolojik soruna şu nedenlerden dolayı maruz kalmıştır :

- Ebeveynlerinin ona yeterince destek vermemesi
- Kardeşiyle kendisi arasında oluşan zihinsel fark
- Takdir edilmekten noksan kalmak

Karakterimizde bu rahatsızlık şu belirtilerle bizlere sunulmuştur:

- Evde ve okulda kendisini yetersiz ve değersiz hissetmesi
- Kendisini sürekli kardeşiyle kıyaslaması
- Kendisinin varlığını ispat edebilmek için yoğun çaba harcaması
- Sürekli kardeşinin savunmasına ihtiyacı olması
- Kardeşi onu savunmadığı için aşırı üzülmeye ve uykularının kaçması

Bu nedenlerin en büyük sorumlusu olan anne babası fark etmeyince bu kompleks bir kine dönüşüyor ve karakterimiz kendini bu sefer de kardeşinin ölümünden suçlama psikolojisine düşüyor. Bu da psikolojide cezalandırılma ve suçluluk ismi olarak ifade edilir. Suçluluk duygusu, çocukluktan başlayarak, sosyal gelişim esnasında öğrenilen duygusal bir uyarı sistemidir. Amacı, yanlış bir şey yaptığında insana bildirmek, davranışlarının sonuçları hakkında fikir edinmeye yardımcı olmak ve bu sonuçların başkalarını nasıl etkilediğini bize göstermektir. Başka bir deyişle suçluluk, aynı hatayı ikinci kez yapmamak için davranışı yeniden gözden geçirmeyi sağlayan sağlıklı bir duygudur. Öte yandan, suçluluk duygusu bazı hallerde yararsız ve sağlıksızdır. Sağlıksız suçluluk, bir eylem/olay/düşünce ile arkasından hissedilen suçluluk duygusunun, birbirine orantısız/bağlantısız olduğu hallerde akut(şiddetli) sıkıntıya neden olan pişmanlık duygusudur. Sağlıksız suçluluk, uykusuzluk, kas gerginliği, mide veya baş ağrısı gibi bazı fiziksel semptomlara sebep olabilirken, insanın kendisinden şüphe etmesine, özgüveninin azalmasına ve/veya utanç duygusuna da neden olabilir. Karakterimizde sağlıksız suçlu-

luk duygusu o kadar büyümüştür ki kronik depresyona dönüşmüştür. Kronik depresyonla da başa çıkamayan karakter en sonunda akıl ve ruh hastalıkları hastanesinde tedavi sürecine başlamıştır. Hayatından 5 yılı alan bu tedavi sürecinden sağlıklı çıkmayı başarmıştır. Hikâyede fasih bir dil kullanılmıştır. Hikâye karakterin sağlığına kavuşup ailesinin yanına dönmesiyle bitmiştir. Ancak hikâyede bir çocuğunun ölümünden diğer çocuğunun ise akıl hastanesine gitmesinden dolayı zayıf düşen anne - baba tasviri de sonlara doğru verilmektedir. "Suçlu" aslında bir psikolojik tahlil hikâyesidir.

Kaynaklar

60024_قصص وحكايات_Foulabook.com_[5].pdf

<https://www.edebiyatfatihi.net/2018/09/hikaye-ve-romanda-anlatm-tekniikleri-ve.html>

<https://www.memorial.com.tr/saglik-rehberi/asagilik-kompleksi-nedemek#:~:text=A%C5%9Fa%C4%9F%C4%B1%C4%B1k%20kompleksi%2C%20ki%C5%9Finin%20kendini%20ba%C5%9Fkalar%C4%B1ndan,ki%C5%9Fisel%20geli%C5%9Fim%20s%C3%BCrecini%20olumsuz%20etkileyebilir.>

https://www.sonersadikoglu.com/hikayedede_anlatim_tekniikleri.html

<https://www.edebiyatciyim.com/romanda-ve-hikayedede-anlatim-tekniikleri/>

<https://bikifi.com/biki/hikaye-anlatim-tekniikleri/>

<https://www.edebiyatfatihi.net/2018/09/hikaye-ve-romanda-anlatm-tekniikleri-ve.html>

<https://www.antalyapsikiyatrist.com/makaleler/ustunluk-ve-asagilik-kompleksi>

<https://psikoloji-psikiyatri.com/asagilik-kompleksi/>

Shaefer, Charjes E., Çocuk Psikolojisi: 0-10 Yaş Çocukların Psikolojik Gelişimi Üzerine Kapsamlı Anne- Baba Rehberi, Yakamoz Yayınevi, İstanbul, 2009

Osho, Duygular: Öfke, Kıskançlık ve Korkuyu Yaşamak, Ganj Yayınevi, İstanbul, 2006

Foucault, Micheal, Akıl Hastalığı ve Psikoloji, Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 2020

Nathan, Einat, Olmak İstedğim Ebeveyn Büyütmek İstedğim Çocuk, Timaş Yayınları, İstanbul, 2022

Akif Manaf, Suçluluk Psikolojisi, Az Yayınları, İstanbul, 2023

YASMİNE BAĞDUŞ'UN EL-MUZNİB (SUÇLU) ADLI HİKÂYESİNİN ARAPÇA ORJİNALİNDEN ÇEVİRİSİ:

SUÇLU

“İyileştiğiniz için tebrikler. Bugünden itibaren toplumun aktif yenilenmiş bir üyesisiniz. Umarım geçmiş deneyimleriniz sizi ilerlemeye ve yeni bir başlangıç yapmaya motive eder”

Bunlar beş yıl önce akıl hastalıkları hastanesinde doktorumun dostça bir gülümsemeyi silik gülümsemeyele değiştirip bana söylediği son sözlerdi. Güçlüce benimle tokalaştı ve ona veda ettikten sonra birkaç eşyamin bulunduğu çantamı sıkıca tuttum. Adımlarım hayatımın en yoğun yıllarının çoğunda kaldığım yerden yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Benim gibi bir insanın böyle bir zamanda boş olan aile evinden başka gideceği hiçbir yeri yoktu. Bu ev daha önce beni ve benden birkaç dakika sonra doğan ikiz kardeşimi kucaklamıştı.

Daha doğrusu bu erkek kardeşimin işiydi çünkü ben hep onun gölgesine saklanırdım. O günlerde sanırım her şey dış dünyayı görmeye başladığımız andan itibaren başladı! Ondandır önce ikiz ve anne-babamızın tek çocuğu biz olduğumuzdan dolayı nerede olursak olalım ayrılmazdık. Doğal olarak zaman geçtikçe büyüdük, zihinlerimiz gelişti ve ikimiz de birbirimizden bağımsız bir karakter geliştirdik. O, gittiği her yerde neşe dolu atmosfer yaratan, atılgan bir kişiyken ben kardeşinin arkasına saklanan ara sıra fark edilen sakın birisiydim.

İlk yıllarımızda her şey samimi ve tozpembeydi; Birbirleriyle oynayan, birbirlerini savunan iki öz kardeş... Ama bu sonsuza kadar sürecek bir kader değildi. Ortaokul yıllarımızın başında zeki kardeşimin yanına yakışmayan birisi oldum. Etrafında ona benzeyen yabancılar toplandı. Beni kıyıda köşede bıraktı ben ise onu arkasından takip etmeye devam ettim.

Ama bu onunla evde buluşabildiğim ve dostça sohbet edebildiğim sürece o kadar da önemli bir şey değildi. Ancak bu bile artık zorlaştı. Ailem bile yoğun bir şekilde onunla ilgilendi ve ben yine en güvenli sığınağım olması gereken yerde kenara atıldım! Bunlar her şeyin başladığı anlardı ama bu sadece hafif bir acı hissi yaratmıştı. Ben yalnızlıktan ve sessizlikten nefret eden bir insan değildim ve zamanımın çoğunu da odamda yalnız başıma geçirirdim. Hem ailemin beni desteklememesi beni görmezden geldikleri anlamına gelmezdi. O an aklıma gelen şey buydu ve bu konuya fazla takılmadım. İçimde yıllar geçtikçe farkına varmadan büyüyen bir şey biriktirdiğimi bilmiyordum.

Kardeşim benden nefret etmiyordu ya da tiksiniyordu ama o zamanlar içimde küçük bir parça böyle olduğunu düşünüyordu. Ben de her seferinde bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışırdım. Onunla sadece kişiliklerimiz aynı değildi ancak ne kadar zor olursa olsun bana yardım etmeye her zaman hazırды. Buna rağmen zamanla sürekli bana karşı üstünlük kurması bende ona karşı bir nefret duygusu oluşmasına sebep oldu.

O günü hatırlıyorum: Lise ikinci sınıfta iki farklı şubede öğrenciydik. Önemli bir sınavım vardı ve aniden rahatsızlandığımdan dolayı gidemedim. Bunun üzerine öğretmenin katı olduğunu ve sınavı tekrarlamayı reddedeceğini önceden bildiğim için başarısızlığı sakince kabul ettim. O benim için sınavı tekrarlarsa bile eskisinden daha zor sorardı. O akşam kardeşim okuldan döndükten sonra mutlu bir şekilde yanıma odaya geldi. Yorgundum ama neşeli sesiyle şunu söylediğini açıkça hatırlıyordum:

-Bil bakalım ne oldu? Ben senin derslerine girdim, senin yerine sınava da girdim ve sınav zor da değildi. Bu yüzden kesin yüksek alacaksın.

Sonra sınıfta pek göze çarpmayan birisi olduğum için kimsenin ondan şüphelenmediğini anlatmaya başladı. O an içimi tarifi olmayan bir mutluluk kapladı. Bir anda kenardan uzaklaşıp hayatın ana sayfasına atladığımı hissettim ama hastalığım bitip hayat normale dönünce bu olay tamamen unutuldu ve ben asıl yerime kenar boşluğuma geri döndüm.

Bardağı taşıran son damla... Kardeşimin grubunun önünden geçiyordum. -Bu çokça olur ancak birbirimize selam vermeyiz- Ancak o gün konuşmaları dikkatimi çekti. Çünkü konuşma konuları bendim!

Arkadaşları aramızdaki farkları tek tek sıralıyor ve yüzlerimiz dışında hiçbir şeyin birbirine benzemediğini söyleyerek benimle dalga geçmeye başlamışlardı. Beni rahatsız eden şey bu değildi. Beni rahatsız eden şey kardeşimin beni savunmak için ağzını açmamasıydı. Bu durum beni rahat bir uykudan edene kadar durmadan zihnimin içinde dönüp duruyordu. Üç gün sonra okuldan dönerken kardeşim benden birkaç metre öndeydi. Bana aldırış etmedi ben de ona aldırış etmedim ama onu takip etmeye devam ettim. O her zamanki gibi kulaklık takıp telefona bakıyordu. Dikkatsiz bir şekilde yolun karşısına geçti. Yol genişti ve ben de onun kaldırımında arkasındaydım. Hızlıca gelen kamyon ona yaklaşırken durup ona baktım.

O an çok uzağımda değildi. Ona kamyonun daha yakın olduğum için hızlıca koşsaydım onu kurtarabilirdim ama ben hareket edemedim. Hayat şeridimiz gözümün önünden geçti. Sanki o değil de ben ölecektim. Kamyon ona çarpınca gözlerimin önünde yere yapıştı. Onu yerde kanlar içinde görünceye kadar aklım başıma gelmedi. Ama artık çok geçti ve kardeşim ölmüştü. 2 saniye önce sadece zihnimin onun hakkında oluşturduğu ku-

runtuları düşünüyordum. Şimdi ise onun saf gülümsemelerinden ve güzel tavrından başka aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Hüzün ve kalp kırıklığının karanlığa gömülmeye başladığı o an tüm varlığınız sizi ele geçirir ve hayal kırıklıklarınızın kaseti önünüzde akmaya başlar, kronik depresyona dönüşür. Haber tüm tanıdıklar gibi babamı da yıldırım gibi çarptı ve üzüntüsü uzun süre devam etti. Ben dış dünyayla tüm teması keserek kendimi onun odasına kilitledim ve babam beni sık sık beslenme yetersizliğimden dolayı baygın halde buluyordu. Doktor onun ölümüne tanık olduğum için şok geçirdiğimi söyledi ben de psikoterapiye başladım ama bir ilerleme kaydedemedim. Çünkü beni tedavi etmeye çalıştıkları şey beni üzen şey değildi. Ben kardeşimin ölümüne tanık olduğum için değil onu öldürdüğüm için böyleydim.

Bir süre sonra kimseye gerçeği söyleyemediğim için durumum kötüleşti ve yanımda sürekli beni suçlayan bir ses duymaya ve yüzümü yansıtan bir şeye her baktığımda onun yüzünü görmeye başladım. Bağdaşmamız sahip olduğum son bütünlük kırıntısını da yok etti ve çöküşüme yol açtı. Akıl hastanesine girdim.

Orada geçirdiğim yıllar boyunca yavaş yavaş beni rahatsız eden şeyleri söylemeye başladım ve bu uzun zaman da alsa artık iç huzuru hissetmemi sağladı. Doktora görünmek için ısrar ettim. Bunların hiçbirini babama açıklamaması için onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. İsteğimi yerine getirdi ve anne babama şunu söyledi: "Tedavi sonunda işe yarıyor."

Bana atacakları nefret dolu bakışları hayal edemiyordum ve sonsuza kadar sırrımla yaşamayı tercih ettim. Ayrıca onların tek çocuğuyum bu yüzden tek yapmam gereken şey günahımın kefareti için iyileşmek ve onların son anlarında yanlarında olmak. Bu farkındalık tedavide ilerlememe yardımcı oldu. Aslında tam olarak iyileşemedim. Hala yüzümün her yansımasında onu görüyorum ama bunu ebedi cezam ve onunla yaşamak zorunda olduğum hayatım olarak kabul ettim. Sonunda... İşte buradayım. Evimin kapısının önünde duruyorum. Titreyen parmaklarımla zile bastım ardından annemin beklememi isteyen sesi geldi ve annemin benden daha kısa bedenini görünce gözümünden yaşlar aktı. Yüz hatları bitkindi bu da muhtemelen benim yüzümdendi. Ancak bana geri döndüğüm yaz ortası güneş ışıklarından daha sıcak bir kucaklamayla sarıldı. Annemin uzun süre kapı eşliğinde kalmasından sonra babam da aramıza katıldı. Evet... Yapmam gereken tek şey onların yanında kalmak, çünkü birbirimizden başka kimsemiz kalmadı.

Arapça Metin:

المذنب

ياسمين بعطوش

مبارك تسريحك؛ أنت منذ اليوم عضو فعال مجددًا في المجتمع، أرجو تكون تجاربك السابقة دافعًا لك للمضي و الحصول على بداية جديدة

كانت تلك الكلمات الأخيرة التي منحني إياها طبيبي منذ خمس سنوات في مصحة الأمراض العقلية، وبإتسامه صادقة بادلتها إياها على وهن صافحني بقبضة قوية، وبعد توديعه شددت بقبضتي على حقيبته

تُخطواتي تتابع مبتعدة

شَرَع

أغراض القليلة، و

ببطء عن المكان الذي مكثت فيه معظم سنوات الذروة في حياتي شخص مثلي لم يكن لديه أي مكان للتوجه إليه في فترة كهذه؛ ما عدا منزل والديه والذي كان خاليا من غيرهما؛ رغم أنه سابقًا احتضني وشقيقي، التوأم؛ الذي يصغرنني ببضعة دقائق جاعلين منه مكانًا حيويًا

أو بالحرى؛ أن تلك كانت وظيفة أخي كوني لطالما اختبأت في ظله. بالعودة لتلك الأيام أظن أن كل شيء

بدأ منذ اللحظة التي أصبح بمقدورنا إلتطالع على العالم الخارجي

قبلها وكوننا توأمين ووحيدوي والدينا لم تكن نفترق مهما كان المكان الذي وضعنا به! بطبيعة الحال ومع مرور الوقت كبرنا وكبرت عقولنا وتكونت لكل منا شخصية مستقلة عن الآخر. كان هو الشخص الحيوي

تُأنا ذلك الهادئ الذي اكتفى باللاحق بشقيقه والاختباء. خلفه، والذي لم تكن لتلاحظه إال بعد حين

المندفع، والذي يصنع جواً بهيجاً أينما حل، في حين كن

حتى سنواتنا الأولى كان كل شيء حميمي ووردي؛ أخوان متطابقان بلعبان مع بعض و يدافع أحدهما عن

الآخر... لكن ذلك لم يكتب له الدوام ففي بداية سنواتنا الإعدادية؛ أصبحت شخصاً ال يالتم شقيقي المشرق، والتف حوله غرباء يشبهونه تاركين إياي على الهامش و بقيت أتابعه من الخلف

لكن ذلك لم يكن بالشيء الجلل، طالما أنه يمكنني مقابلته بالبيت، وتبادل بعض الحديث الودي معه. لكن حتى

تُفي الهامش مجددًا، في أكثر مكان من

نحوه، و ترك

ذلك غدى صعبًا، وحتى والداي مال بشكل كبير

المفترض أنه مالذ آمن لي كانت تلك اللحظات التي بدأ فيها كل شيء، لكن ذلك لم يخلق إال شعورًا خفيًا

بالمرارة؛ فلس تُ شخصاً يمقت الوحدة والهدوء، وغالبًا ما قضيت معظم الوقت وحيداً في غرفتي، كما أن

كون والدي ال يفضالنني ال يعني أنهما يتجاهالنني كذلك. وقتها هذا ما دار بخلدني لذا لم أطل التفكير. لكنني

لم أعرف أن ما أحتَزُّهُ دواخلي كان أكبر بكثير، و مع توالي السنوات كان يزداد دون إدراك مني

أخي لم يكن يكرهني أو يشتمني، لكن وقتها كان جزءاً صغيماً را مني يظن ذلك، ولطالما عملت على طمسه بعيداً. كل ما في الأمر أن شخصياتنا لم تتفق، لكنه دائماً كان مستعداً لتقديم المساعدة لي مهما كانت صعبة، ورغم هذا وبمضي الوقت وتفوقه الدائم علي، نمت بداخلي شعور بالنفور منه

أذكر يومها؛ كنا طالبين في الصف الثاني من الثانوية في فصلين مختلفين، كان لدي امتحان مهم وبسبب مرض مفاجئ لم أستطع الذهاب لذا تقبلت الرسوب بهدوء لعلمي المسبق بتشدد الأستاذ ورفضه الإعادة، حتى لو أعاده لي سيكون أصعب من سابقه، ذلك المساء دخل أخي غرقياً بعد عودته من المدرسة، كنت ال أزال مرهقا، لكنني أذكر بوضوح صوته البهيج يقول:

- إجزر ماذا؟ لقد حضرت حصصك وقدمت الامتحان مكانك، ولم يكن بتلك الصعوبة؛ لذا أضمن لك عالمة جيدة

ثم شرع يتحدث عن أن ال أحد شك به أنني شخص ال يبرز كثيراً في الصف. وقتها غمرتني سعادة لم

أستطع وصفها؛ شعرت أنني قفزت فجأة لصفحة الحياة الرئيسة بعيدا عن الهامش، لكن ومع انقضاء فترة

مرضي وعودة الحياة لطبيعتها؛ نسيت تلك الحادثة تماماً، وعُدت لمكاني الأصلي: الهامش

ثم كانت القشة الذي قسمت آخر معتقداتي. حدث أن كنت مارا بالصدفة بجانب مجموعة أخي، يحدث هذا

كثيرا لكننا ال نلقي حتى التحية على بعضنا! لكن يومها استرعت محادثتهم انتباهي؛ أنني كنت موضوعها!

راح أصدقاؤه يعددون الفروقات بيننا، ويسخرون كيف أن ال شيء بيننا يتشابه ما عدا وجهنا لم يكن ذلك ما أزعجني؛ بل أن شقيقي لم يفتح فمه بحرف مدافعا عني! بقي الموقف يدور داخل عقلي دون توقف حتى أنه حرمني من النوم الهانئ. ثم و بعد ثلاثة أيام، وبينما أنا عائد من المدرسة؛ كان أخي يسبقي بيضعة

أمتار؛ لم ينتبه لي، وأنا بدوري لم أناديه، لكنني استمررت برأيتته. كان يضع سماعات الأذن و يحدق

عبر الطريق! كان الطريق عريضا، وأنا من خلفه على الرصيف وقفْتُ أهدق

بهاتفه كعادته، وبشكل متور

به والشاحنة المسرعة تقترب منه

وقتها؛ لم يكن يبعدني بالكثير؛ بإمكانني إنقاذه لو ركضت بسرعة، فقد كنت أقرب إليه من الشاحنة، لكنني لم أنحرك في تلك اللحظة من شريط حياتنا أمام ناظري و كأني من سيليقي حتفه ال هو ما جعل ساقى تلتصق بالرضية تحتي، و أمام ناظري ضربته الشاحنة

لم أعد إلى رشدي إل بعد أن رأيتته على الأرض مضرج بالدماء؛ لكن الألوان كان قد فات و أخي مات. لحظة قدرت بثانيتين؛ قبلها لم أفكر بغير ألوهام التي نسجها عقلي عنه؛ أما بعدها لم يعد يخطر على ذهني غير ابتساماته النقية، ومواقفه الجميلة نحوي

تلك اللحظة التي تبدأ نفسك بالغرق في ظلمات الحزن و الحسرة، يتحامل عليك كيانك كامال و يشرع في

تمرير شريط خيبتك أمامك، لتتحول إلى اكتئاب مزمن. نزل الخبر كالصاعقة على والدي وكذلك على كل

صا أي اتصال بالعالم

ت نفسي في غرفته راف

معارفه واستمر الحزن عليه فترة طويلة. ما عداي أنا الذي حبس

الخارجي، وكئي رأ ما وجدني والدي فاقداً الوعي لنقص التغذية. صرح الطبيب أنني أمر بصدمة بما أنني شهدت على موته، لذا شرعت في أخذ جلسات العلاج النفسي، لكن ذلك لم يحدث أي تقدم؛ ذلك أن ما يحاولون عالجي منه غير الذي أصابني. لست على هذه الحال أنني شهدت أخي يموت، بل أنني قتلته

بعد فترة زادت حالي سوءاً، كوني لم أبح بالحقيقة أهد وشعور الذنب الذي نهشني؛ صرت أسمع صوته بجاني يلومني، وأرى وجهه يناديني في كل مرة وقع نظري على ما يعكس وجهي، ليكون تطابقاً ما قضى على آخر ذرة تماسك لدي، مؤدياً النهياري و دخولي المصحة العقلية

خالل السنوات التي قضيتها هناك وببطء شرعت بقول ما يختلجني، وكان ذلك ما أدى إلى شعوري ببعض السالم الداخلي، رغم أنه استغرق طويال. أصريت على الطبيب أل يبوح بأني من ذلك لوالدي، حتى أنني كدت أجتأ على ركبتني أمامه، لذا ما كان أمامه إل أن يُدعن لظلي، وأخبرهما: إن العالج يجدي أخي رأ. لم أستطع تخيل النظرات المشمئة التي سمرقاني بها، وفضلت التعايش مع سري لأبهد. كما أنني البن الوحيد لهما ألن لذا كل ما علي فعله هو التحسن والعودة للعناية بهما حتى آخر لحظتهما؛ للتكفير عن

ذني، وكان إدراكي لهذه النقطة هو ما ساعدني على التقدم بالعالج حتى شفيت تماما ... حقيقة ليس تماماً، فأنا ال أزال أراه في كل انعكاس لوجهي، لكنني تقبلتُ هذا على أنه عقابي الأبدي وعلي التعايش معه. أخي رأ؛ ها أنذا أقف أمام باب منزلي و بأصابع مرتعشة ضغطت الجرس، وتاله صوت والدي مطالبة بالانتظار، وتسارعت عيني بذرف دموعها بمجرد لمحها لهيئة أمني القصيرة مقارنة بي؛ كان بادياً على مالحمها إلهراق والذي على الأرجح أنه بسببي! إل أنها أخذتني في عناق أدفاً من أشعة الشمس في منتصف الصيف، والذي بادلتها إياه باشتياق عارم، لينضم لنا الحفاً والدي، بعد أن أطالت أمني التأخر عند عتبة الباب أجل... كل ما علي فعله هو التماسك من أجلهما، فلم يبق أهدنا غير بعضنا

